

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 27 września 2016 r.

Poz. 4830

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.106.2016 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 23 września 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 446), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 173/XXIV/2016 Rady Gminy Konopiska z dnia 16 sierpnia 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Konopiska-Zachód”

Uzasadnienie

W dniu 16 sierpnia 2016 r. Rada Gminy Konopiska podjęła uchwałę Nr 173/XXIV/2016 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Konopiska-Zachód”.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: u.p.z.p.), w dniu 25 sierpnia 2016 r., Wójt Gminy Konopiska przekazał organowi nadzoru uchwałę Nr 173/XXIV/2016 celem zbadania jej zgodności z prawem oraz dokumentację prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu.

W dniu 7 września 2016 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Pismem z dnia 16 września 2016 r. Wójt Gminy Konopiska złożył wyjaśnienia odnoszące się do stwierdzonych przez organ nadzoru nieprawidłowości.

Oceniając przedmiotową uchwałę tutejszy Organ związany był przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. *o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. z 2010 r., Nr 130, poz. 871), zgodnie z którym do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do którego podjęto uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego organ nadzoru, po przeanalizowaniu legalności przedmiotowej uchwały z uwzględnieniem wyjaśnień gminy, stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie.

1. Stosownie do przepisu § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 124 – zwanego dalej: rozporządzeniem o drogach) w celu zapewnienia wymaganego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego ustawodawca określił między innymi warunki połączeń dróg i dopuszczalne odstępstwa między skrzyżowaniami. I tak, droga klasy głównej (G) powinna mieć powiązania z drogami nie niższej klasy niż drogi lokalne (L), wyjątkowo klasy dojazdowej (D), a odstępstwa między skrzyżowaniami poza

terenem zabudowy nie powinny być mniejsze niż 800 m oraz na terenie zabudowy **nie mniejsze niż 500 m**. Wyjątkowo ustawodawca dopuszcza odstępstwa między skrzyżowaniami poza terenem zabudowy, jednak nie mniejsze niż 600 m, a na terenie zabudowy – **nie mniejsze niż 400 m**. Przy czym na drodze klasy głównej (G) należy ograniczyć liczbę i częstość zjazdów przez zapewnienie dojazdu z innych dróg niższych klas, szczególnie dotyczy to terenów przeznaczonych pod nową zabudowę.

W myśl z kolei przepisów art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), prawodawca miejscowy został zobligowany do określenia w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji, w tym do określenia układu komunikacyjnego wraz z parametrami i klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych oraz warunków powiązań układu komunikacyjnego z układem zewnętrznym.

Tymczasem, analizując przedmiotową uchwałę, organ nadzoru stwierdził nieprawidłowość w zakresie powiązań drogi oznaczonej w planie symbolem 5KDG (droga publiczna klasy głównej – G) – do przedmiotowej drogi 5KDG włączona została bowiem droga wewnętrzna oznaczona symbolem 8KDW, co stoi w sprzeczności ze wskazanymi przepisami. Ponadto nie została również zachowana minimalna dopuszczalna odległość pomiędzy skrzyżowaniami z innymi drogami. A zatem, uchwalając przedmiotową uchwałę, Rada Gminy Konopiska rażąco naruszyła przepisy § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia o drogach.

Co prawda ustawodawca, w § 9 ust. 2 rozporządzenia o drogach dopuścił, iż przy przebudowie albo remoncie drogi, w wypadku uzasadnionym ukształtowaniem **istniejącej sieci drogowej**, dopuszcza się wyjątkowo odstępstwa od warunków dotyczących odstępów między skrzyżowaniami, jeżeli nie spowoduje to pogorszenia stanu bezpieczeństwa ruchu. Nie dał jednak możliwości odstępstwa od wskazanych norm prawnych wyrażonych w § 9 ust. 1 pkt 4 w zakresie powiązań drogi głównej z drogami wewnętrznymi, nie stanowiącymi dróg publicznych.

Wobec wprowadzonych do uchwały uregulowań w zakresie powiązań układu komunikacyjnego, które zostały zobrazowane na rysunku planu, tutejszy organ nadzoru zobligowany był do stwierdzenia naruszenia prawa przez Radę Gminy Konopiska poprzez przekroczenie zakresu uprawnień przypisanych jej art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz rażącego naruszenia przepisów § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia o drogach. Uchwałodawca nie posiadał bowiem uprawnień regulowania w drodze planu miejscowego niezgodnych z rozporządzeniem powiązań drogi 8KDW z drogą 5KDG.

Przedstawione pismem z dnia 16 września 2016 r. wyjaśnienia Gminy Konopiska odnoszące się do wyżej przedstawionego naruszenia wskazują, iż początkowo projekt planu miejscowego w wersji przedstawionej do uzgodnień miał odmienne ustalenia w stosunku do wersji przekazanej do uchwalenia. Początkowo droga, ostatecznie w planie oznaczona 5KDG, w projekcie planu poddanym uzgodnieniom posiadała oznaczenie KDZ (droga klasy zbiorczej – Z), a włączona do niej droga zapisana była jako droga o parametrach technicznych drogi klasy dojazdowej (D – o szerokości 10,0 m), ale formalnie droga wewnętrzna. Jak twierdzi Gmina, powyższe uzyskało uzgodnienie zarządcy drogi – Zarządu Dróg Wojewódzkich w Katowicach – bez uwag, a zmiana klas dróg nastąpiła później, w wyniku odrębnych roboczych konsultacji.

Organ nadzoru zwraca uwagę, iż projekt planu rzeczywiście uzyskał postanowieniem WDU/BKOR/7323/I-300/15515/09 z dnia 18 grudnia 2009 r. – pozytywne uzgodnienie, ale na określonych warunkach:

- (...) dla klasy „Z” przebiegającej przez teren opracowania drogi wojewódzkiej Nr 907 (szerokość ulicy oraz szerokość drogi w liniach rozgraniczających nie powinna być mniejsza niż 20,0 m);

- warunki komunikacyjne w odniesieniu do dróg wojewódzkich dla obszarów przyległych do w/w dróg winne odpowiadać wymogom § 9 ust. 1 pkt 4 i 5 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430 ze zm.) – należy ograniczać liczbę i częstość zjazdów przez zapewnienie dojazdu z innych dróg niższej klasy (...).

Gmina jednak nie wypełniła warunków przedstawionych przez zarządcę drogi, a po zmianie w projekcie planu parametrów dróg – **nie dokonała ponownych uzgodnień** z zarządcą przedmiotowej drogi. Co z kolei skutkuje stwierdzeniem przez organ nadzoru istotnego naruszenia również trybu sporządzania planu.

2. Wyznaczając na gruntach leśnych tereny zabudowy mieszkaniowej bez wymaganej zgody, naruszono art. 17 pkt 8 u.p.z.p., w związku z art. 7 ust. 1 i art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. *o ochronie gruntów rolnych i leśnych* (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 909 ze zm., zwanej dalej: u.o.g.r.l.). Zgodnie z art. 17 pkt 8 u.p.z.p. wójt uzyskuje zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne przed uchwaleniem planu miejscowego. W myśl przepisu art. 7 ust. 1 u.o.g.r.l., przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W świetle art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 u.o.g.r.l. przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych wymaga uzyskania zgody właściwego organu.

W związku z powyższym, Wójt Gminy Konopiska, przeznaczając grunty leśne, stanowiące użytek leśny (Ls) klasy VI, nie będące własnością Skarbu Państwa, pod zabudowę mieszkaniowo – rezydencjonalną (1MNe i 2MNe), winien uzyskać zgodę na przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne do marszałka województwa.

Z dokumentacji prac planistycznych wynika natomiast, że właściwy organ – Marszałek Województwa Śląskiego, decyzją nr 2304/TW/2013 z dnia 29 października 2013 r. (znak: TW OG.7151-26/2013), nie wyraził zgody na przeznaczenie na cele nieleśne 2,46 ha gruntów leśnych, w tym stanowiących użytek Ls klasy VI – dla terenów objętych wnioskami.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że brak podstaw prawnych do uznania, iż na fragmentach terenu (stanowiących LsVI), przeznaczonych w planie miejscowym pod zabudowę mieszkaniowo - rezydencjonalną (1MNe i 2MNe), można dokonać jakichkolwiek ustaleń związanych z przewidzianym w planie zagospodarowaniem. Ustalone przez plan miejscowy przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniowo - rezydencjonalną jest przeznaczeniem odmiennym niż przeznaczenie leśne.

Brak wymaganej zgody na przeznaczenie gruntów leśnych na cele inne niż leśne skutkuje naruszeniem procedury uchwalania planu miejscowego w tym zakresie, co w konsekwencji stanowi przesłankę uznania go za nieważny (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2005 r. – sygn. akt II OSK 1900/08; publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Bez uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne nie można nawet kontynuować procesu planistycznego, w szczególności wyklądać projektu planu do publicznego wglądu (podobne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 kwietnia 2008 r. – sygn. akt II SA/Po 605/07; publ. www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać, że przedmiotowa uchwała podjęta została z naruszeniem trybu sporządzania planu miejscowego.

3. Jednym z podstawowych i obowiązkowych elementów, który musi znaleźć się w planie miejscowym jest określenie przeznaczenia terenów oraz wyznaczenie linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, co wynika z art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., a także z § 4 pkt 1 rozporządzenia. Linie rozgraniczające mają na celu oddzielenie od siebie terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Oznacza to, że zawsze, gdy obok siebie znajdują się tereny o różnym przeznaczeniu lub sposobie zagospodarowania musi zostać poprowadzona między nimi linia rozgraniczająca.

Na rysunku stanowiącym załącznik nr 1 do badanej uchwały, do jednego terenu wydzielonego liniami rozgraniczającymi z obszaru objętego planem miejscowym, wskazano dwa (odrębne) oznaczenia 1MNe i 2MNe (tereny zabudowy mieszkaniowej - rezydencjonalnej), natomiast § 9 uchwały zawiera wspólne ustalenia dla oznaczonych w ten sposób terenów.

Należy podkreślić, iż obie części planu miejscowego (część tekstowa w postaci uchwały oraz część graficzna stanowiąca załącznik do uchwały) muszą być ze sobą zgodne. Linie rozgraniczające powinny być jednoznacznie ustalone, aby granice między terenami były jednoznacznie zdefiniowane i ściśle określone, nie budzące wątpliwości.

Brak linii rozgraniczającej tereny odrębnie oznaczone rażąco narusza zasady sporządzania planu miejscowego, w szczególności przepisy art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia, które wyraźnie wskazują na obowiązek określania linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

4. W § 4 ust. 4 badanej uchwały Rada Gminy Konopiska określiła warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym, w tym wymagane przepisami art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 8 rozporządzenia, parametry działek uzyskanych w wyniku procedury scalania i podziału nieruchomości (tj.: minimalną szerokość frontów działek, minimalną powierzchnię działek oraz kąt położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego). Z tym, że w badanej uchwale wskazane parametry działek zostały ustalone w odniesieniu do **działki budowlanej**, a nie do **działki gruntu**.

Należy tu podkreślić, iż ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. *o gospodarce nieruchomościami* (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 ze zm., zwana dalej: u.g.n.), w art. 101 ust. 1, jednoznacznie określa, że w wyniku procedury scalania i podziału nieruchomości uzyskuje się **działki gruntu**, które to pojęcie również definiuje przedmiotowa ustawa.

Co prawda definicja działki budowlanej została wprowadzona do przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym po nowelizacji z roku 2010. Niemniej jednak, przyszli użytkownicy planu miejscowego będą interpretować jego przepisy zgodnie z obecnie obowiązującym prawem, a z przepisu art. 2 pkt 12 u.p.z.p. wynika, że działka budowlana to nieruchomość gruntowa lub działka gruntu, której parametry, takie jak: wielkość, cechy geometryczne, dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenie w urządzenia infrastruktury technicznej mają spełniać określone wymogi realizacji obiektów budowlanych wynikające z odrębnych przepisów i planu miejscowego. Działkę budowlaną może więc stanowić zarówno część działki ewidencyjnej, jak i kilka działek ewidencyjnych, na których możliwa jest realizacja inwestycji.

Tym samym ustalenie zasad scalania i podziału nieruchomości w odniesieniu do działki budowlanej (§ 4 ust. 4 pkt 1 i 2) narusza art. 101 ust. 1 u.g.n.

Jednocześnie, w § 4 ust. 4 pkt 4 uchwały, wprowadzono zapis: *dla wydzielonych ulic – dróg wewnętrznych należy zapewnić następujące parametry:*

- nie mniej niż 6,0 m szerokości w wypadku obsługiwanego do 5 działek włącznie,
- nie mniej niż 7,5 m szerokości w wypadku obsługiwanego 6-10 działek,
- parametry ulicy kl. D (dojazdowej) w wypadku obsługiwanego powyżej 10 działek,
- zakończenie placem do zawracania, nie mniejszym niż 12,5x12,5 m w wypadku jednostronnego połączenia z zewnętrznym układem komunikacyjnym.

Kwestia wydzielania działek pod drogi w ramach procedury scalania i podziału została uregulowana przez ustawodawcę w art. 105 u.g.n.

Zamieszczając w miejscowym planie przytoczone przepisy – § 4 ust. 4 pkt 1 i 2 oraz pkt 4 – Rada Gminy Konopiska wykracza poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. oraz wkracza w sferę uprawnień ustawowo zastrzeżonych dla organu wykonawczego gminy upoważnionego do określenia zasad podziału nieruchomości w drodze decyzji administracyjnej.

5. Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, treść planu powinny stanowić ustalenia regulacyjne dotyczące zagospodarowania przestrzennego, a więc nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu, określone między innymi w § 4 rozporządzenia oraz w art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p.

Tymczasem, w § 5 pkt 1 uchwały ustalono, iż *zakazuje się lokalizacji obiektów uciążliwych oraz prowadzenia działalności uciążliwej w rozumieniu określonym w § 3 pkt 12*. Natomiast we wskazanym odesłaniu do § 3 pkt 12 uchwały nie określono, co należy rozumieć pod pojęciem *działalności uciążliwej*. W § 3 pkt 12 uchwały zdefiniowano natomiast pojęcie *dach symetryczny*.

Należy tu zauważyć, że Rada Gminy Konopiska uchwalając plan z ustaleniami, w których odwołanie zawiera błąd, gdyż przywołuje przepis dotyczący przedmiotu nieuregulowanego w badanej uchwale, nie spełnia wymogów ustalonych w § 25 ust. 1, w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. *w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 283; zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie zasad), które nakazują, aby przepisy uchwały były zredagowane dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm oraz wyrażały intencje uchwałodawcy. Oznacza to, że ustalenia prawa miejscowego, jakim jest plan miejscowy muszą być jednoznaczne. Zatem błędne odwołania w uchwale są prawnie niedopuszczalne. Plan miejscowy nie może wprowadzać ustaleń sprzecznych ze sobą lub powodujących dezinformację. Stosownie do wskazanej

normy prawnej przepis prawa materialnego powinien bowiem możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać, jakie ustalenia obowiązują dla danego terenu oraz kto, w jakich okolicznościach i jak się powinien zachować.

Z uwagi na fakt, iż przedmiotowy zapis odnosi się do działalności uciążliwej, która de facto nie została przez uchwalodawcę określona we wskazanym odesłaniu, ani w żadnym innym miejscu planu, gdyż nie została dopuszczana ustaleniami planu (plan nie dopuszcza innej zabudowy niż mieszkaniowo-rezydencjonalna, tj. jednorodzinnej z usługami nieuciążliwymi – pismo z wyjaśnieniami Wójta Gminy Konopiska z dnia 16.09.2016 r.), § 5 pkt 1 w zakresie słów *w rozumieniu określonym w § 3 pkt 12*, jest bezprzedmiotowy. Wobec powyższego tutejszy organ zobowiązany był stwierdzić naruszenie przepisu § 25 ust. 1, w związku z § 143 rozporządzenia w sprawie zasad.

6. W przedmiotowej uchwale w zakresie obsługi inżynieryjnej terenu, w § 7 ust. 1 pkt 2, ustalono: *odprowadzanie ścieków gospodarczo-bytowych do kanalizacji sanitarnej. Do czasu realizacji zbiorczej kanalizacji dopuszcza się odprowadzanie ścieków do szczelnych zbiorników i wywóz na oczyszczalnię lub do oczyszczalni przydomowych.*

Przywołany przepis planu nakazuje właścicielom nieruchomości podejmowanie konkretnych działań w zakresie odprowadzania ścieków komunalnych do zbiorczej kanalizacji sanitarnej lub rozwiązania indywidualnych (szczelnych zbiorników lub przydomowych oczyszczalni ścieków). Z tym, że wskazując ograniczenie czasowe: *Do czasu realizacji zbiorczej kanalizacji*, gmina **wykluczyła możliwość realizacji przydomowych oczyszczalni ścieków po zrealizowaniu kanalizacji sanitarnej.**

Należy tu zauważyć, że obowiązki właścicieli nieruchomości w zakresie odprowadzania nieczystości reguluje w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawa z dnia 13 września 1996 r. *o utrzymaniu czystości i porządku w gminach* (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 250 ze zm., zwana dalej: u.c.p.g.). W myśl wskazanego przepisu właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub w przypadku, gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych. Ewentualny nakaz podłączenia do istniejącej kanalizacji wydaje wójt w drodze decyzji administracyjnej, stosownie do art. 5 ust. 7 u.c.p.g. Ponadto, we wskazanym przepisie ustawodawca zagwarantował właścicielom nieruchomości, w przypadku braku możliwości podłączenia do sieci kanalizacyjnej, możliwość wyposażenia nieruchomości w przydomową oczyszczalnię ścieków.

Na możliwość taką wskazuje także przepis zawarty w § 26 ust. 3 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie* (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1422). Stosownie do wskazanego przepisu w razie braku warunków przyłączenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej działka, może być wykorzystana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi, pod warunkiem zapewnienia możliwości korzystania z indywidualnego ujęcia wody, a także zastosowania zbiornika bezodpływowego lub przydomowej oczyszczalni ścieków.

Badając legalność przepisów uchwały nie można także pominąć kwestii, że w przypadku wyposażenia nieruchomości w przydomową oczyszczalnię ścieków przed wybudowaniem sieci kanalizacyjnej, ustawodawca zgodnie w art. 5 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g., zwolnił właścicieli nieruchomości od obowiązku przyłączenia do tej sieci. Tym samym Rada Gminy Konopiska uchwalając plan z zapisem nakazującym odprowadzanie ścieków do kanalizacji sanitarnej (§ 7 ust. 1 pkt 2) narusza ustawowe prawo właścicieli zwalniające ich z obowiązku korzystania z sieci kanalizacyjnej, w przypadku wyposażania nieruchomości w przydomową oczyszczalnię ścieków.

Ponadto tutejszy organ zwraca także uwagę na niejednoznaczne brzmienie § 7 ust. 1 pkt 2 uchwały w zakresie zapisu: *dopuszcza się odprowadzanie ścieków do szczelnych zbiorników i wywóz na oczyszczalnię lub do oczyszczalni przydomowych.* Powyższy przepis można bowiem interpretować jako nakaz wywozu ścieków (nie wykluczając dużej ilości ścieków, a przydomowe oczyszczalnie ścieków mają swoje unormowane ograniczenia) do przydomowych oczyszczalni ścieków. Zapewne intencją prawodawcy miejscowego było wprowadzenie zapisu wskazującego przydomową oczyszczalnię ścieków jako drugą alternatywę – dopuszczoną ustawą, do odprowadzania ścieków komunalnych, jednakże wskazany przepis uchwały o tym jednoznacznie nie stanowi.

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym* wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest

sprzeczną z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 u.p.z.p., którego przepisy jednoznacznie mówią, że istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

W omawianej sprawie, wskazane naruszenie zasad i trybu sporządzania planu, dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia w całości nieważności zapisów uchwały Nr 173/XXIV/2016 Rady Gminy Konopiska z dnia 16 sierpnia 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Konopiska-Zachód”.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer - Kapala

Otrzymuje:

1. Rada Gminy Konopiska
2. a/a.